

er det, han har villet, skal fornemmes paa hans farvede Flade.

Hinsides og uafhængig af den forskellige og, strængt taget, uvedkommende Smag, der giver sig til Kende i Billedernes Navne, og sondret fra de tilførte Idéforbindelsers fremmede Hæstyrke, bliver saa tilbage det egentlige og væsentlige: Billederne som maleriske Værdier. Hvor stor eller hvor ringe denne et Billedes maleriske Værdi er, tilkommer det de kunstforstandige at dømme om, de ikke-kunstforstandige, men farvefølsomme Mennesker at spejle efter og glæde sig over, som de formaa. Den, der skriver dette, mangler alle Betingelser for at føre Dommens Sprog, men ønsker gerne, efter Evne og i det Tungemaal, der kan magtes, at klare, hvad det vel kan være, der mon til syvende og sidst gør, at et Maleri forekommer os at være et *godt* Maleri, og hvad det altsaa er, vi mene at spore hos de kvindelige Malere, naar vi finde deres Billeder lovende i malerisk Henseende.

Det falder naturligt ogsaa her at nævne et Eksempel.

Der var, ligeledes paa dette Aars Udstilling, et Portræt, malet af en Frk. Rohde. Det fremstillede en ung Dame, iført et lyseblaat Liv og en sort, almindelig Nederdel. Saa var der et andet Billede, malet af en ung Maler, hvem, saa vidt jeg ved, netop dette Billede har skaffet Tillægsordet „lovende“. Det fremstillede en Mængde Mennesker, samlede en Vinterdag paa Landevejen for at se paa et Fastelavnsoptog.

Mit Indtryk af Billederne ser jeg mig nødsaget til at gengive i hele dets subjektive Betingethed. Jeg frygter nemlig for, at mine Ord ellers let vilde kunne faa en „Doms“ Snit.

Frk. Rohdes Billede vakte i høj Grad min Interesse. Saa ejendommeligt forekom det mig, at jeg uvilkaarlig saa mig om for at finde Medforstaaelse i et eller andet forbavset Ansigt, men der var ikke andet at se, end de sædvanlige udstillingstrætte Udtryk og katalogpansrede Øjne. Da jeg senere kom til det omtalte andet Billede, var dette Portræt endnu ikke kommet mig af Tanker, og jeg spurgte mig selv, hvori det vel kunde ligge, at disse halvhundrede menneskelige Ansigter tilsammen ikke formaaede tilnærmelsesvis at interessere mig i den Grad som Penselstrøgene i hin sorte Kjole. De forekom mig at fortælle, at oplyse mig om, at i denne sorte Genstand, dette „trivielle“ Synsbillede gemtes en Rigdom af Lysverdenens Aabenbarelses — for de Øjne, der væbnede sig med Viljen til at se dem — en Rigdom, mod hvilken hine halvhundrede kulørte Menneskeansigter, udfyldende